

Fartygen man möter i Nordnorge har gemensamt att de måste klara tufft väder och hård sjö.

LUGNANDE MIDNATTSSOL

Under en veckas segling genom Nordnorge delar far och son naturupplevelser bland snötäckta toppar och gröna sluttningar i ljuset av en sol som aldrig går ner.

TEXT & BILD **JOHAN AUGUSTIN**

PAPPA ÄR MIN motsats, morgonpig, och vaknar fem på morgonen. Jag går aldrig ur sängen före åtta, men nu funkar det väldigt bra ombord. Jag sover i akterkabinen och pappa i förpiken. När motorn bullrar igång på vår första dag tillsammans i Nordnorge har pappa redan varit uppe ett par timmar. Jag känner hur båten börjar röra på sig och ansluter så småningom till pappa i sittbrunnen på väg ut ur Harstads hamn. Sommaren är sen och temperaturen tar sig sällan över tio-gradersstrecket.

Kvällen innan anlände jag till Harstad och båten efter mer än tjugo timmar på tåg och buss från Stockholm. Det känns skönt att veta att båten, pappas Bavaria Cruiser 37, är vårt hem en vecka framåt.

Vi passerar den lilla fiskebyn Engenes som ligger på Andørjas nordvästra spets. Ön har landets största antal bergstoppar, där ett tjugotal reser sig mer än tusen meter över havet. Även under ytan simmar giganter. Håkäringen blir nästan lika stor som en vithaj och kan bli upp till 500 år gammal. De snötäckta topparna och sluttningarna målar en tavla av det norska landskapet i vitt och smaragd. Jag kastar ett snabbt öga på båtens gps och upptäcker en stor variation i djup. Allt från 400

Pappa har gått ner i varv efter att han slutade som företagare och mönstrade på sin egen båt. På resan i Lofoten berättar han gärna om omgivningarna vi passerar.

till 20 meter – samma topografi över som under ytan.

– Det är en reflektion av naturen, där havsbotten påminner om bergskedjan, säger pappa.

Vi HITTAR SNART våra roller ombord. Pappa är seglings- och navigeringsansvarig och jag hjälper till med övrigt. Vi har sällskap vid rodet och håller utkik tillsammans när vi åker förbi ön Senja där solstrålarna lyser upp de ljusgröna sluttningarna med utspridda hus nedanför, vissa i gläntor – omgivna av skog, och andra direkt på de vita stränderna. Vi reflekterar över hur lokalborna kan tjäna ett uppehålle mitt i ingenstans, långt från all slags civilisation. Solstrålarna slår emot bergssidorna, vars gröna nyanser lyser upp som smaragder. När vi passerar

69:e breddgraden sneglar pappa på mig och ler: ”skål” säger han.

Efter att ha gått för motor i 45 sjömil och spenderat de första åtta timmarna ombord, är det en känsla av lättnad att gå iland i Finnsnes – en liten stad på fastlandet – separerad från Senja av ett trångt sund.

Långt från potentiella hajar, beslutar jag mig för att simma i det turkosa vatt-

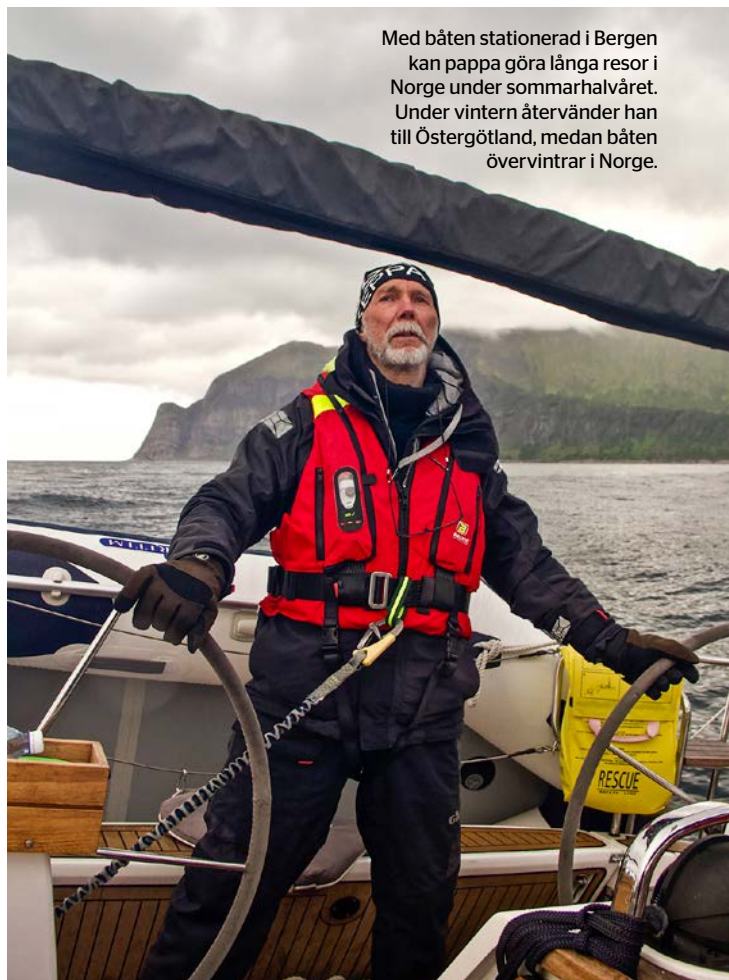
” Jag kastar ett öga på båtens gps och upptäcker en stor variation i djup. Allt från 400 till 20 meter – samma topografi över som under ytan. ”

Det svalkande havet öppnar alla sinnen och ökar upplevelsen även av ett snabbdopp.

Späckhuggare är vanliga däggdjur längs norska kusten.

Med båten stationerad i Bergen kan pappa göra långa resor i Norge under sommarhalvåret. Under vintern återvänder han till Östergötland, medan båten övervintrar i Norge.

”Jag har aldrig känt mig såhär bra. Jag kanske säljer huset och fortsätter segla jorden runt.”

net, eller rättare sagt; ta ett snabbt dopp – från en klippa intill bryggan. Efteråt lagar jag och pappa en renskavsgryta med kokt potatis och sallad. Vi slappnar av i sittbrunnen, äter, sippar rödvin, och följer solen som vägrar att gå ner – det är fortfarande lika varmt och ljusst som under eftermiddagen. Jag har alltid velat uppleva midnattssolen och här i Nordnorge, inom norra polcirkeln, så varar midnattssolen i över två månader från maj till juli. Som om han läste mina tankar tittar pappa på mig när det närmar sig midnatt och säger:

– Du kan stanna uppe. Jag går och lägger mig.

Köttgrytan och vinet har emellertid gjort mig sömnig, och vågornas kluckande mot båten ökar den känslan, så jag somnar ändå snabbt.

DAGEN DÄRPÅ HÄNGER mörka regnmoln från himlen. De konstanta växlingarna i vädret gör det svårt att planera seglingen flera dagar framöver, men i dag ska vi bege oss till den största staden i Nordnorge – Tromsø. När vi närmar oss hamnen syns landmärket Ishavskatedralen – format som ett isberg – resa sig över staden. Kändiskyrkan, som påminner

om operahuset i Sydney, är särskilt känt för midnattskonserterna under midnattssolen.

Tidvattnet pressar båten tillbaka ut från sundet och vi rör oss knappt, ett faktum som båda verkar nöjda med.

– Du verkar betydligt lugnare nu än när du hoppade ombord för några dagar sedan, säger pappa till mig.

Det har gått en månad sedan han lämnade hamnen i Bergen och började sin seglats norrut. Jag märker en väsentlig skillnad på hans vanligtvis otåliga personlighet – som har gått ner i varv många knop. Pappa pensionerade sig nyligen efter mer än fem årtionden som plåtslagare, med ett företag och många anställda. Tidiga morgnar, sena kvällar och prioriteringar för företaget och familjen där han själv inte stod i första ledet. Företaget vilade aldrig och det kunde inte pappa heller göra. Nu är det där livet dåtid. Pappa är här, skeppare på en båt som tar honom dit han vill när han vill.

EFTER ATT HA besökt de pittoreska kaféerna och restaurangerna, tar vi oss an ännu en ö – Kvaløya – där höjdpunkten på resan ligger. Vi lägger till i den lilla hamnen

Att känna in vildmarken och bara vara är en aktivitet som rekommenderas. I brist på båt duger även en bänk i Tromvik.

Golfströmmen håller vattnen öppna

Klimatet i Nordnorge skiljer sig mycket från det i Sverige på samma breddgrader. När isen ligger metertjock i Bottenviken är de nordnorska vattnen öppna tack vare Golfströmmen. Å andra sidan är somrarna svalare med mer nederbörd.

Tåget från Sverige går till Narvik. Både Tromsø och Andenes har flygplatser dit SAS, Norwegian och Widerøe flyger från Oslo. Buss- och färjelinjer länkar ihop norska kusten och Troms-skärgården. En reseplanerare som täcker alla former av resesätt i Norge finns på tur.no.

i fiskeläget Tromvik. Eftersom pappa helst inte vill att vi använder den spartanska duschen ombord, och jag vill bli av med den ingrodda svett-odören, slänger jag av mig kläderna och hoppar i det kristallklara vattnet. De blandade färgerna som består av smaragd och akvamarint hade kunnat vara i tropikerna, men det arktiska salta stinget tvingar mig snabbt ur vattnet. Jag känner mig som en orakad sjöman med salt i håret, uppfriskad och förnygrad. Vi slänger ihop en snabb middag och sätter oss tillrätta i sittbrunnen. Klockan har passerat nio men solstrålarna värmer fortfarande. Pappa verkar totalt avkopplad.

– Vilken kväll! Detta är när seglingen är som bäst, säger han med lysande ögon.

DEN LILLA BYN Tromvik är omgiven av ett bergsmassiv där de spetsiga snöklädda topparna påminner om en solande drake. Jag sätter på mig vandringskor och ger mig upp för stigarna som genomskär bergen – en vandring som kommer vara över fyra timmar och sträcka sig elva kilometer. Kvaløya har minst tio toppar över 700 meter och tre över 1 000 meter. Detta är första kvällen på två veckor som midnattssolen kommer vara helt synlig över en klar himmel, och därför är det gott om likasinnade vandrare på stigarna. Tursamt nog är jag ensam på min stig, vilket känns befriande. Det enda ljud som hörs är från en porlande bäck. Jag böjer mig ner och dricker. Smaken är ren. Inga tillsatser.

Bara natur. Jag fortsätter uppåt tills jag når ett platt stenblock där jag sätter mig, ungefär 800 meter över havet. Det är helt vindstilla. Inga ljud. Ingen mottagning på mobilen. Enbart midnattssolen som värmer mitt ansikte. Strålarna lyser upp havet, och trots att klockan har passerat ett känns det fortfarande som eftermiddag.

Nu förstår jag varför människor reser långväga för att ta del av midnattssolen. Detta är utan tvekan en av mina största naturupplevelser någonsin. Jag, bergen och havet. Ingenting annat. När jag når båten igen sover pappa sedan länge. I morgon kommer vi fortsätta söderut längs med Senjas kustlinje och passera fjordarna som skär in i ön. Havet som vi delar med knölvalar och späckhuggare. Vandringen har pushat upp min serotoninhalt och jag känner mig nöjd. Lilla Tromvik i Nordnorge, där elementen står i fokus, har lärt mig att vara helt i nuet. Pappa är också väldigt närvarande, men blickar också framåt.

– Jag har aldrig känt mig såhär bra. Jag kanske säljer huset och fortsätter segla jorden runt, säger han när vi nästa morgon är på väg mot en ny hamn.